ACTA ET DECRETA

QUATUOR

CONCILIORUM PROVINCIALIUM CINCINNATENSIUM

1855-1882.

Adjectis Pluribus Decretis, Rescriptis Aliisque Documentis.

CINCINNATI:
TYPIS BENZIGER FRATRUM,
SUMMI PONTIFICIS TYPOGRAPHORUM.
MDCCCLXXXVI.

1886

CONSPECTUS

RERUM QUAE IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR

CONCILIUM I.

CONCILIUM II.

CONCILIUM III.

CONCILIUM IV.

TITULUS IV.

De Matrimonio.

TITULUS V.

De Scholis Catholicis et Publicis.

TITULUS VI.

De Societatibus Catholicis et Confraternitatibus.

TITULUS VII.

De Societatibus Secretis.

TITULUS VIII.

De Cantu Ecclesiastico.

held at the Metropolitan Church of Cincinnati, closing on the feast of St. Joseph, March 19th, 1882.

† WILLIAM HENRY, Bishop of Avara,
Coadjutor of the Archbishop of Cincinnati, and President of the Council.

† WILLIAM GEORGE, Bishop of Louisville.

† AUGUSTUS MARIA, Bishop of Covington.

† CASPER HENRY, Bishop of Detroit.

† RICHARD, Bishop of Cleveland.

† JOSEPH, Bishop of Fort Wayne.

† FRANCIS SILAS, Bishop of Vincennes.

† JOHN AMBROSE, Bishop of Columbus.

RICHARD, Administrator, *Sede Vacante*, of Nashville.

APPENDIX.

I.

Decreta Octo Priorum Conciliorum Baltimorensium in Provinciali Synodo Cincinnatensi IIa. Solemniter Recepta et ut Pars Integra Hujus Provinciae Juris Facta.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS I.

In nomine sanctae et individuae Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti.

1. Quoniam saepius a quibusdam in dubium revocatum est an competeret praesulibus Ecclesiae, in hisce Foederatis Provinciis, facultas sacerdotes in quamlibet dioeceseon suarum partem ad sacrum ministerium deputandi, eosque inde, prout in Domino judicaverint, revocandi ; monemus omnes sacerdotes in hisce dioecesibus degentes, sive fuerint in iis ordinati, sive in easdem cooptati, ut memores promissionis in ordinatione emissae, non detrectent vacare cuilibet missioni ab episcopo designatae, si episcopus judicet sufficiens ad vitae decentem sustentationem subsidium illic haberi posse, idque, munus viribus et valetudini sacerdotum ipsorum convenire. Hac autem declaratione nihil innovare volumus quoad illos qui parochialia obtinerent beneficia, quorum unum tantum, scilicet in civitate Neo-Aurelia adhuc noscitur in hisce Provinciis : neque ullatenus derogare intendimus privilegiis quae Religiosis fuerint a S. Sede concessa.

2. Statuimus et declaramus quemlibet sacerdotem qui pro quacumque hujus provinciae dioecesi ordinatus fuerit, teneri vi promissionis in ordinatione factae ad permanendum in eadem dioecesi, et ad se subjiciendum praesuli suo, usquedum canonice dimissus fuerit. Statuimus quoque eadem obligatione pariter adstringi omnem sacerdotem rite cooptatum in aliquam dioecesim : cooptari autem declaramus quemlibet ex

aliena dioecesi advenientem, statim ac testimoniales et dimissoriales litterae, praesulis cui proxime subditus erat munitae auctoritate, ab ipso sacerdote, Ordinario cui se subjicere velit exhibentur, et ab eodem in perpetuum acceptantur. His porro statutis obstare nolumus quin ea servari debeant, quae Benedictus XIV (Constitutione 25, Tom. 2 Bullarii sui: *Ex quo dilectus.*) luculenter docet circa sacerdotes qui ad religiosum aliquem Ordinem transire volunt.

3. Enixe hortamur praesules omnes hujus provinciae ne concedant facultates sacra munera exercendi sacerdoti aliunde venienti, nisi afferat testimoniales seu dimissoriales litteras, praesulis cui proxime subditus fuerat auctoritate firmatas; nec etiam concedant eas facultates sacerdoti hujusmodi, si absque causa sufficienti distulerit ultra sex menses praesulem eligere, cujus auctoritati et jurisdictioni in perpetuum subjaceat. Hoc autem decreto nolumus derogare privilegiis a S. Sede quibusdam religiosis Societatibus, et missionariis apostolicis concessis.

4. Cum repugnet legibus et consuetudini Ecclesiae, bonoque animarum regimini, pluribus sacerdotibus simul *ex aequo* concedere auctoritatem pastoralem regendi eamdem ecclesiam, aut districtum; et cum magna nata sit confusio et discordia in hac provincia, pluribus sacerdotibus simul sibi vindicantibus hujusmodi auctoritatem pastoralem *ex aequo* exercendam, absque ulla ab alterutro dependentia: statuimus et decernimus unumquemque praesulem debere, quamprimum commode poterit, designare iis in locis in quibus plures sacerdotes forsan requirantur, unum singulorum locorum pastorem, cui adjutor unus vel plures in suo munere obeundo adsignari poterunt,

prout praesuli ipsi visum fuerit. In iis vero locis in quibus specialis nulla hujusmodi dispositio a praesule facta fuerit, statuimus sacerdotem, qui post latum hoc decretum primus deputatus fuerit a praesule ad id munus obeundum, habendum esse Pastorem; alios autem sacerdotes postea deputatos, adjutores ejus habendos, donec aliter praesul ipse statuerit.

5. Cum saepius aeditui laici abusi sint jure sibi a civili potestate tributo, in magnum religionis detrimentum, non sine fidelium scandalo, optamus maxime nullam in posterum erigi ecclesiam aut consecrari, nisi fuerit episcopo in cujus dioecesi erigenda est, in cultum divinum et ultilitatem fidelium instrumento scripto adsignata, quandocumque id fieri poterit: Regularium etiam privilegiis sartis tectis servatis, secundum ea quae a jure canonico et Romanorum Pontificum constitutionibus decreta sunt. Hoc tamen decreto nihil innovare volumus in ea ratione agendi quam in sua dioecesi Episcopus Carolopolitanus jam servat.

6. Quoniam graves ortae sunt turbae diversis temporibus in hac provincia, laicis hominibus, praesertim aedituis, sibi perperam assumentibus jus patronatus, et (quod magis mirandum est) jus institutionis ad ecclesias seu missiones, adeo ut pastores, seu missionarios sibi eligere vellent, etiam invito episcopo, eosque retinere in pastorali munere contra episcopi voluntatem; vel eos quos episcopus probaverat rejicerent, vel dimittere aggrederentur, vel muneris sui exercitium impedire, subsidiis ad vitae sustentationem subductis, seu alia quavis ratione; quorum conatibus nonnulli sacerdotes sinistros ob fines favisse aliquando noscuntur: litteris Apostolicis sac. mem. PII PP. VIII, et Leonis XII, ac S. Congregationis responsis inhaerentes, hoc

nostro decreto declaramus repugnare prorsus doctrinae et disciplinae Ecclesiae jus illud a laicis assumptum instituendi, seu dimittendi pastores; et insuper declaramus nullum jus patronatus cujuscumque generis quod sacri agnoscant canones, competere nunc alicui personae, liacorum congregationi, aedituorum coetui, seu aliis quibuscumque personis in hac provincia. Declaramus etiam stipendia, seu subsidia quaecumque, quae solent a fidelibus tribui, vel ob loca quae in ecclesiis occupant, vel ob servitium quod ecclesiis seu missionibus sacerdotes impendunt, vel ut fundus ad ecclesiam aedificandam comparetur, vel ut ecclesia extruatur (quae subsidia plerumque tribuuntur collatitia stipe, et nulla assignata ecclesiae certa dote), nullum jus tribuere patronatus, quod a sacris canonibus agnoscatur.

7. Insuper vehementer urgemus omnes hujus provinciae praesules ut religioni, paci Ecclesiae, et sacerdotalis ordinis dignitati consulant, saltem facultates statim revocando, vel ab omni sacro munere suspendendo, quoadusque post integram poenitentiam et satisfactionem ipsis praesulibus visum in Domino fuerit, quemcumque clericum qui aliquatenus usurpationis hujusmodi fabricator, seu ei consentiens fuerit, prout a Tridentinis Patribus est statutum.

8. Praeterea, si plebs aliqua, seu congregatio, seu aedituorum coetus, seu alii quicumque aggressi fuerint aliqua ratione contra praesulis voluntatem in ecclesia quacumque retinere sacerdotem aliquem qui a praesule non fuerit approbatus, vel cujus facultates fuerint ablatae, vel qui suspensus fuerit (quamdiu non fuerit a legitimo Superiore rehabilitatus); vel si congregatio illa, seu aedituorum coetus molestiam inferat in suo munere obeundo alicui sacerdoti sacrum munus

exercenti cum praesulis approbatione, aut subducat vel retineat consuetum subsidium ad illius sustentationem; praesules urgemus omnino ut tum demum interdicant ipsorum ecclesiam (quoadusque tanto malo remedium afferatur), cum cetera omnia remedia inutilia esse appareat. Hortamur etiam omnes praesules in hac provincia, ut saepe saepius administratoribus rerum temporalium quae ad ecclesiasticos et pios usus destinantur, proponant et inculcent, et executioni demandari curent quae a concilio Tridentino in hanc rem sunt sanctissime decreta. (Sess. 22, cap. 11 de Ref.)

9. Cum sacrarum Scripturarum depositi, a Domino Ecclesiae commissi, fidelis custodia ab episcopis requirat ut totis viribus adnitantur ne verbum Dei, hominum fraude vel incuria adulteratum fidelibus praebeatur, omnes hujus provinciae animarum pastores vehementer hortamur, ut ea omnia quae in re tanti momenti a S. conc. Trid. decreta, a Summis Pontificibus, praesertim a Leone XII, et a Pio VIII fel. rec. in suis litteris Encyclicis commendata, atque ab Illmo. ac Revmo. Joanne Carroll, Archiepiscopo Baltimorensi, una cum episcopis aliis hujus provinciae, in conventu habito anno 1810 statuta fuerunt, semper prae oculis habeant: biblia ab acatholicis vitiata a suis ovibus arceant, et nonnisi ex probatis versionibus atque editionibus, verbi Dei pabulum incorruptum illis desumere permittant. Statuimus igitur ut Duacensis versio, quae in omnibus ecclesiis quarum fideles anglice loquuntur recepta et a praedecessoribus nostris usui fidelium merito proposita est, omnino retineatur. Curabunt autem episcopi ut, juxta exemplar probatissimum ab ipsis designandum, omnes tum novi, tum veteris Testamenti Duacensis versionis editiones in posterum emendatissime fiant,

cum adnotationibus quae ex sanctis Ecclesiae Patribus, vel ex doctis catholicisque viris tantum desumptae sint.

10. Cum vehementer optemus ut, quatenus fieri poterit, per totam nostram provinciam accurate serventur quae salubriter in Rituali Romano praescripta sunt, utpote quae venerandae antiquitatis exemplo, et Apostolicae Sedis nituntur auctoritate; et ut tollantur abusus, seu suppleantur omissiones ortae ex priorum temporum difficultatibus; injungimus omnibus sacerdotibus in hac provincia degentibus, ut studeant Ritualis regulas accurate servare. Eum in finem quaedam inde desumpta in memoriam revocamus.

11. "Patrinos saltem in aetate pubertatis, ac sacramento confirmationis consignatos esse maxime convenit. Sciant praeterea parochi (quod et de sacerdotibus omnibus qui baptismum administrant intelligendum est) ad hoc munus non esse admittendos infideles, aut haereticos; non publice excommunicatos, aut interdictos; non publice criminosos, aut infames; nec praeterea, qui sana mente non sunt; nec qui ignorant rudimenta fidei: haec enim patrini spirituales filios suos quos de baptismi fonte susceperint, ubi opus fuerit, opportune docere tenentur.—(Rit. Rom.)"

12. De nominibus in baptismo imponendis praescribit Rituale: "Quoniam iis qui baptizantur, tanquam Dei filiis in Christo regenerandis, et in ejus militiam adscribendis, nomen imponitur; curet (sacerdos) ne obscoena, fabulosa, aut ridicula, vel inanium Deorum, vel impiorum ethnicorum hominum nomina imponantur; sed potius, quatenus fieri potest, Sanctorum, quorum exemplis fideles ad pie vivendum excitentur, et patrociniis protegantur."

13. Quando diversa tum Sanctorum, tum familiae nomina in baptismo infantibus tribuuntur, si sacerdos censuerit expedire, in prima interrogatione omnia nomina exprimat; in sequentibus tamen formis et precibus, nomina vulgo dicta christiana tantum repetat. In libro autem baptismatum, omnia nomina recenseantur.

14. Missionariis, juxta Ritualis Romani praescriptum, et praedecessorum nostrorum decreta, injungimus, ut in suis ecclesiis libros habeant in quibus referant baptismata, confirmationes, matrimonia et sepulturas; eosque Ordinario in sua visitatione exhibeant.

15. Meminerint etiam missionarii Rituale Romanum, et universalem Ecclesiae consuetudinem exigere ut aqua, in baptismo adhibita, fuerit benedicta in eum finem, vel sabbato sancto Paschae, vel sabbato Pentecostes, vel alio saltem tempore ante baptismi administrationem, forma in ipso Rituali praescripta. Curandum iis idcirco, ut fontes baptismales, *sub clavi*, in unaquaque ecclesia, ubi baptismi sacramentum ordinarie ministratur, quamprimum erigantur; prope quos, omnia quae ad administrationem hujus sacramenti pertinent, nitide serventur.

16. Ex praeteritorum temporum difficultate, invaluit in his regionibus consuetudo baptismum privatis in domibus administrandi. Cum igitur magnae gravitatis sit generalem legem in illis regionibus servandam statim ferre, cui contraria est consuetudo, etsi censemus curandum esse, quoad fieri potest, ut hoc sacramentum in ecclesia conferatur, tamen episcoporum et missionariorum judicio relinquimus, ut statuant quando sint urgendi fideles ut infantes ad ecclesiam deferant, ut baptismus iis conferatur.

17. Censemus infantes acatholicorum, quos ipsi parentes afferunt, baptizandos quoties probabilis affulget spes catholicae eorum educationis. Curandum autem omnino est ut patrinus, vel matrina, iique catholici, habeantur. Meminerit autem sacerdos, in mortis periculo, quotiescumque occasio se obtulerit, omnes infantes baptizari non solum posse, sed etiam debere.

18. Optant praesules hujus provinciae ut benedictio mulieris post partum, non promiscue, atque nulla ratione habita puerperae dispositionis, neque extra ecclesiam, vel locum ubi sacrum fit, in posterum conferatur.

19. Statuimus, juxta Ritualis Romani praescriptum, in sacramentis administrandis, et in defunctorum sepultura, sacerdotes omnino teneri ad adhibendam linguam latinam: et si censuerint expedire, explicationis causa, eorum quae recitant adjungere versionem lingua vernacula, eam tantum versionem adhibendam esse, quae fuerit ab Ordinario sancita. Ubicumque autem consuetudo aliqua invaluerit huic decreto adversa, eam quamprimum abrogandam statuimus.

20. Statuimus confirmationis sacramentum administrandum esse nemini minori septennio, nisi ob peculiares rationes, v. g. in mortis periculo.

21. Quandocumque confirmatio plurimis administratur, statuimus schedulas quasdam quibus nomina eorum qui confirmandi sunt inscribantur, a pastore unicuique dandas, quas episcopo sacramentum administraturo exhibeant.

22. Statuimus sacerdoti nulli, vi facultatum generalium sibi concessarum celebrandi in quocumque loco decenti, licere missam celebrare in aedibus privatis, nisi in stationibus, et in iis aedibus quas Ordinarius designaverit; aut dum actu missionis exercitiis, procul ab aliqua ecclesia, dat operam: Quod si Ordinarii alias concedant licentiam celebrandi in privatis aedibus ob speciales circumstantias, iis commendamus eam pro una tantum vel altera vice concedere.

23. In divino sacrificio celebrando detur opera diligenter, ut omnia altarium ornamenta, et sacra vasa sint munda; non foeda corporalia, vel purificatoria; non vestes lacerae, vel indecentes; indusia vero privati apparatus sub amictu et alba lateant, ita ut non indecoro, vel mundano more appareant; nec quidquam altari tremendo, vel sacramentorum administratione indignum sit.

24. Vehementer hortamur praesules, ut omni studio curent confessionalia erigenda in omnibus ecclesiis publicis hujus provinciae: et, cum erecta fuerint, nemini sacerdotum licebit confessiones mulierum alio in loco excipere, sine speciali Ordinarii licentia. Hanc vero numquam concedendam confidimus, praeterquam sacerdotibus aetate provectis, vel infirmis, vel ob poenitentes surdas; vel aliis in casibus, in quibus ex hujus regulae observantia gravia orirentur incommoda. Eam etiam conditionem semper adjiciendam volumus, ut nunquam confessiones mulierum in privatis aedibus, nisi per crates interpositas, et in loco patenti, quantum per loci rationem licebit, excipiantur.

25. Pastores animarum monemus ut, sui officii memores, omnem adhibeant sollicitudinem ad rite disponendos fideles qui sacramentum matrimonii suscipere velint; nec se peccato immunes existiment, si temere quoslibet manifeste indignos jungant. Revocent igitur fidelibus in memoriam Tridentini concilii sapientissima hac in re monita, eaque servari curent. Ea etiam

omnia quae a praedecessoribus nostris in synodo et conventu antehac habitis, juxta S. Sedis et Conciliorum probatorum auctoritatem sancita sunt, sedulo sequantur, pro prudente religionis studio, Ordinarii uniuscujusque in sua dioecesi statutis et jussis semper prae oculis habitis.

26. Sacerdotibus omnibus curandum est ut veste talari et superpelliceo in omni sacro munere obeundo utantur. Iis etiam vehementer commendamus ut vestem talarem constanter, quatenus fieri possit, gerant: quod si eam induere peculiaria rerum adjuncta non sinant, ipsis omnino injungimus iis tantum uti vestibus quae suo congruant ordini, scilicet, quae nigri sint coloris, et omni inani ornatu careant, sintque ab omni mundana vanitate prorsus alienae.

27. Evitent diligenter sacerdotes omnem illicitum ludum: atque etiam ab omnibus quibuscumque ludis abstineant, etsi in animi diversionem, qui scandalo esse possint.

28. Sacerdotes omnes, quibus cura animarum commissa est, monemus muneris quod sibi incumbit populum sibi creditum edocendi; ideoque juxta Tridentini concilii sancta statuta, dominicis festique diebus, brevi perspicuoque sermone, audientium captui accommodato, eos fidei mysteriis instruant, et ad virtutum exercitium et ad vitia fugienda hortentur. Curent etiam ut, juxta ejusdem synodi statuta, pueri rudes iisdem diebus, aliisve opportunis temporibus, rudimenta fidei edoceantur, nec omittant ipsi pastores ea familiari sermone explicare.

29. Praesules hortamur maximopere, ut omnes sacerdotes saepius moneant sui officii munerum; et ad

quotidianam meditationem, annuos recessus, collationes spirituales, gratiarum actiones post missam, aliaque pietatis exercitia, prout sinunt cujuslibet dioecesis circumstantiae, excitent.

30. Quoniam maxime desiderantur libri anglice conscripti, qui de sacris ritibus tractent, statuimus librum caeremoniarum, qui Rituali Romano sit conformis, et S. Sedis judico subjiciendus, ex probatis operibus componendum, ut sacerdotes clericique omnes per hanc provinciam accurate calleant et servent ritus Ecclesiae universalis. Ei autem praemitti volumus explicationem eorumdem rituum, ut fideles sacris functionibus adsistere possint majori sensu et aedificatione.

31. Quoniam uniformitas etiam in rebus minimis maxime optanda Ecclesiae semper visa est, statuimus superpelliceum esse debere modestum, decorum, et sacris functionibus conveniens. Statuimus etiam ut biretum, cum episcopis singulis visum fuerit morem illud gestandi in suas dioeceses inducere, Romano bireto sit conforme.

32. Quoniam multa incommoda jam orta sunt, et in posterum oritura videntur ex eo quod in diversis hujus provinciae dioecesibus diversi catechismi et libri precum adhibeantur, privata auctoritate editi, et quoniam uniformitas in iis maxime optanda est; curent episcopi ut illi tantum catecheseos libri usurpentur, qui cum eorum approbatione editi fuerint, aliis quibuscumque postpositis. Dabitur autem opera ut catechismus componatur, qui circumstantiis hujus provinciae magis accommodatus, catholicam doctrinam in catechismo Cardinalis Bellarmini expositam tradat, quique, post Sedis Apostolicae approbationem, edetur

in communem catholicorum usum.[1] Moneant insuper fideles ut a precum libellis, qui sine Ordinarii approbatione a privatis quibuscumque in lucem editi circumferuntur, abstineant.

33. Quoniam quamplurimos adolescentes ex catholicis parentibus praesertim pauperibus ortos, in multis provinciae hujus locis expositos esse, et adhuc exponi constat magno fidei amittendae periculo, vel morum corruptelae, ob inopiam talium magistrorum quibus tantum munus tuto committi possit; necessarium omnino censemus ut scholae instituantur, in quibus juvenes edoceantur fidei morumque principia, dum litteris imbuuntur.

34. Cum non raro plura reperiantur in libris qui in scholis plerumque adhibentur, quibus principia fidei nostrae impugnantur, dogmata nostra perperam exponuntur, et ipsa historia pervertitur, qua ratione puerorum animi erroribus imbuuntur, in animarum damnum gravissimum; postulat tum religionis studium, tum juventutis recta educatio, et ipsum Foederatae Americae decus, remedium aliquod tanto malo afferri. Ea de causa statuimus quamprimum edendos in scholarum usum, erroribus omnino expurgatos, atque judicio episcoporum approbatos libros, quibus nihil contineatur quod catholicae fidei odium vel invidiam parere possit. (Vid. num. 32, et alios ibi citatos.)

35. Insuper, sapientissimis monitis Summi Pontificis LEONIS XII., fel. mem. ad Archiepiscopum Baltimorensem directis obsequentes, statuimus societatem quamdam ad disseminandos libros catholicos instituendam, quae ex praelatis hujus provinciae, et aliis quos sibi adsciscant, constet.

[1] In Concilio Plenario, anno 1852 habito, munus datum est quibusdam Concilii Patribus Catechismum tam anglica quam germanica lingua conscribendi, qui per omnes dioeceses usu veniret.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS II.

36. Revmis. Episcopis S. Ludovici et Bostoniensi munus a Patribus demandatum est concinnandi, et hujus concilii nomine et auctoritate in lucem edendi Ritualis Romani accuratam editionem, necnon ejusdem breve exemplar in usum missionariorum; atque utrisque editionibus, in modum appendicis, adjungendi modificationes hucusque a S. Sede concessas, una cum versione, vernacula lingua, eorum quae praedictis praesulibus vertenda esse visa fuerint.

37. Episcopis commendant Patres ut omni studio curent seminaria in suis dioecesibus, juxta Tridentinorum Patrum decreta, erigere; eamque, quatenus locorum adjuncta patiuntur, in omnibus sequi formam, quam ipsi Tridentini Patres praescribunt: fidelium autem studium saepius episcoporum hortationibus accendendum duxerunt, ut eleemosynam in opus adeo Ecclesiae profectui necessarium liberaliter conferant.

38. Visum est Patribus munus seligendi, componendi vel corrigendi libros in catholicorum collegiorum et scholarum praesertim usum, et ut ab omni errore contra fidem expurgati in lucem edantur curandi, committere Praesidibus, pro tempore existentibus, trium collegiorum in Archidioecesi Baltimorensi, nempe S. Mariae Baltimorensis, S. Mariae apud Montes, et collegii Georgiopolitani. Sanxerunt etiam Patres ut hi libri cum approbatione duorum saltem ex Praesidibus praedictorum collegiorum, atque ex auctoritate Archiepiscopi Baltimorensis, typis mandentur; operam omnem se adhibituros pollicentes ut in collegiis, scholis, et ubique apud fideles, recipiantur.

39. Ne vagi, ignoti, pravique sacerdotes sacra aggrediantur munera cum offensione fidelium, revocandas esse facultates, quas communi quodam pacto episcopi sibi invicem in conventu anno 1810 habito largiti sunt, consuerunt Patres : ideoque in posterum, neminem ex sacerdotibus, vi illius pacti, posse jurisdictionem exercere, vel sacrum aliquod aggredi munus, absque Ordinarii auctoritate.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS III.

40. Cum ex apostolico indulto consueverint plerumque clerici saeculares ordinari, in his Foederatis Provinciis titulo missionis, monemus episcopos ut eos tantum eo titulo ad sacros ordines evehant, qui idonei sacris missionibus videantur, vel alias religionis profectui, episcopi judicio, inservituri, emisso prius jurejurando se perpetuo missioni, cui deputantur, operam daturos. [1]

41. Ne sacerdotes, cum sacri ordinis dedecore mendicare, vel egestatem pati cogantur, episcopos hortamur, ut fideles moneant muneris quo tenentur, eis praecipue qui in verbo et doctrina laborant, congruam sustentationem suppeditare. Quod si aegritudine, vel casu aliquo jam non valeant sacris fungi muneribus, ne afflictis addatur afflictio, curent ut ea subsidia quae necessaria judicaverint, ipsis a fidelibus quibus inservierint subministrentur. Si autem congregatio, cui inservierit sacerdos aegrotus vel alias impeditus, fuerit

[1] Pius PP. IX, die 3. Octobris 1862, benigne concessit singulis Foederatarum Provinciarum episcopis facultatem, a die prima Januarii 1852 ad quinquennium duraturam, promovendi clericos titulo missionis ad sacros ordines usque ad sacerdotium inclusive.

adeo inops ut nequeat hujusmodi subsidia suppeditare, episcopos hortamur ut, ea qua fieri possit ratione, aliorum sacerdotum et fidelium charitatem ad iis succurrendum excitent. Cupimus autem maxime ut in singulis diocesibus, episcopi, quamprimum commode potuerint, sacerdotum ipsorum adhibito consilio et opera, certum quemdam modum et stabilem statuant, quo infirmis, vel aetate provectis, vel alias impeditis, provideatur. Indignis autem sacerdotibus, vel qui legitimae suorum episcoporum auctoritati repugnaverint, vel qui aes ad fundum hujusmodi generalem conferre recusaverint, hoc decretum prodesse nolumus.

42. Caeremoniale editum juxta concilii Baltimorensis Provincialis primi decretum, in omnibus Provinciis Foederatis servandum volumus, ut rituum uniformitas ubique vigeat, et in omnibus S. Romanae Ecclesiae consuetudines aemulemur.

43. Ne fidelium pia voluntas suo fraudetur effectu, et quae Deo dicaverint in Ecclesiae utilitatem, ad alios transferantur usus, monemus episcopos, sacerdotes et alios omnes, penes quos bona sunt mobilia vel immobilia ad ecclesiasticos usus data, ut, ea quae in singulis Foederatis Provinciis tutissima videbitur ratione, quamprimum curent ea, juxta leges civiles, usibus a donatoribus designatis servanda. Quod si quis clericorum, vel laicorum, hujusmodi bona a designatis usibus contra donatorum voluntatem averterit, se in poenas a concilio Tridentino latas (Sess. XXII, cap. XI, de Ref.) incurrere noverit.

44. Placuit ut rituale edatur Romano conforme, adjectis in appendice quae ad aedificationem fidelium conducere visa fuerint, quod Baltimori edatur, auctoritate Revmi. Archiepiscopi, et ubique per Foederatas

Provincias servetur. Ne autem peculiares ritus cujusque arbitrio inducantur, districte vetamus ne sacerdotes a forma sibi in Rituali praescripta, consuetudinis obtentu vel alio quocumque praetextu, discedant.

45. Cum grave fidelibus oriatur scandalum et ecclesiastico ordini dedecus, dum causae ecclesiasticae ad civilia deducuntur tribunalia, hortamur omnes, quorum interest, ut controversias inter eos forte orituras de rebus vel personis ecclesiasticis, amice componant, vel saltem judicio episcopi submittant. Quod si ecclesiastica vel religiosa utriusque sexus persona, aliam personam ecclesiasticam vel religiosam utriusque sexus, coram civili tribunali temere citaverit de re juris stricte ecclesiastici, noverit se in censuras a jure latas incidere.

46. Cum ex sacerdotum vagorum et ignotorum discursu ad eleemosynas a fidelibus colligendas gravia oriantur incommoda, visum est districte prohibere ne sacerdos aliquis, absque episcopi sui venia, scripto concessa, extra congregationem sibi commissam eleemosynas petat, vel in alia dioecesi absque Ordinarii licentia. Quod si sacerdos aliquis hanc legem transgredi praesumpserit, hortamur episcopos ut suspensionis censura eum statim innodent. Religiosi autem meminerint sui Superioris licentiam secum afferre.

47. Ut omnia juxta ordinem fiant, et solemnes Ecclesiae ritus integri serventur, monemus rectores ecclesiarum ut sedulo invigilent ad abusus eliminandos qui in cantu ecclesiastico in his regionibus invaluerunt. Curent igitur ut sacrosancto missae sacrificio et aliis divinis officiis musica, non vero musicae divina officia inserviant. Noverint, juxta Ecclesiae ritum, carmina vernaculo idiomate, inter missarum solemnia, vel vesperas solemnes, decantare non licere.

48. Visum est S. Sedi humillimas porrigere preces, ut habita ratione gravissimarum quibus subjacent difficultatum fideles in his Provinciis inter acatholicos degentes, obligatio, quae in plerisque dioecesibus viget, servandi feriam secundam Paschatis et Pentecostes, tanquam dies festos, auctoritate Apostolica tollatur; ita ut jam non teneantur missam audire, vel ab operibus servilibus abstinere. [1]

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS IV.

49. Sacerdotibus omnibus hujus provinciae in memoriam revocamus, antiqua Ecclesiae lege quam SS. Pontifices non desierunt inculcare, vetari matrimonia catholicorum cum acatholicis, cum sanctitas sacramenti postulet ut uterque fide et aliis animi dispositionibus gratiae sacramenti suscipiendae idoneus sit, et plura graviaque incommoda et mala ex hujusmodi connubiis saepe sequantur, nempe discordia domestica, et catholicae partis et prolis perversio.

Quod si rerum adjuncta aliquando suadeant ex auctoritate Apostolica ea esse permittenda, imprimis curandum erit ut conscientiae securitati et libero religionis exercitio a catholica parte consulatur, sicut et prolis utriusque sexus in fide catholica educationi, solemni coram Deo promissione iis de rebus emissa; secus, nullatenus licebit sacerdoti iis connubiis adstare. Meminerint insuper sacerdotes pluribus SS. Pontificum decretis vetari, ne ullus sacer ritus fiat, vel vestis sacra adhibeatur, dum foedera hujusmodi ineuntur, quae neque intra ecclesiam ineunda sunt.

[1] Gregorius PP. XVI, ven. mem. die 3. Julii 1837, super memorati utriusque diei festi observatione dispensavit.

50. Nihil innovantes in his quae in canone concilii Provincialis primi Baltimorensis de potestate episcopi in pastoribus designandis et amovendis, necnon firmare volentes quae in canone ejusdem synodi declarata fuere de unico pastore in singulis congregationibus designando, declaramus pastori soli ita designato competere administrationem ecclesiae seu congregationis, atque aliis sacerdotibus illi in ministerii adjutorium adjunctis non licere aliquid aggredi praeter pastoris voluntatem.

51. Ne turpis lucri cupido sacerdotalem inficiat ordinem, vel aliqua oriatur inter sacerdotes simul commorantes dissensio, propter eleemosynas quas fideles occasione sacramentorum baptismi vel matrimonii administrationis sponte conferunt, monemus episcopos ut in prima sua synodo dioecesana, vel alias, prout illis in Domino visum fuerit, consilio sacerdotum etiam adhibito, justam statuant rationem qua inter sacerdotes simul ita commorantes distribuantur, potioris juris et graviorum onerum pastoris non neglecta consideratione.

52. Dominici festorumque dierum sanctificationem iterum atque iterum populis suae curae commissis pastores commendare modis omnibus curabunt, verbi Dei praedicatione, catechesibus, aliisque pietatis christianae publicis exercitiis. Moneant frequenter oves suas de vitandis cauponis, et caupones a sacramentis arceant qui potantium excessus fovent, praesertim diebus dominicis.

53. Cum immania scandala ex nimia potatione oriantur, hortamur pastores, et per viscera Jesu Christi obsecramus, ut omne studium in ebrietatis vitio eliminando ponant. Eum in finem, laudandum censemus eorum fidelium zelum, qui ab omni liquore ardenti se abstinent ad excessuum periculum tutius declinandum. Qui autem sponte societatem inter se ineunt ut mutuis virtutum exemplis sese adjuvent ac roborent, imprimis adhibere debent subsidia illa quae Christus Dominus in Ecclesia reliquit, quibus vitia humana emendentur, et infirmitas sustentetur; atque oratione, sacramentorum frequenti susceptione, aliisque pietatis exercitiis, auxilium supernum sibi comparare, nec sibi, nec suis propositis, sed Deo sine quo nihil prodest humanus conatus, fidere.

54. Cum constet publicae educationis rationem plerisque in his Provinciis ita iniri, ut haeresibus inserviat, puerorum catholicorum mentibus sensim sine sensu falsis sectarum principiis imbutis, monemus pastores ut omni quo valent studio catholicorum puerorum christianae et catholicae educationi prospiciant, et diligenter invigilent ne versione protestantica bibliorum utantur, vel sectarum cantica aut preces recitent. Ideo invigilandum erit, ne in publicas scholas libri vel exercitia hujusmodi introducantur, cum fidei pietatisque discrimine. Constanter autem et moderate hisce sectarum conatibus ubique resistendum est, eorum qui auctoritate valent opportunum adhibere remedium implorato auxilio.

55. Propter gravissimas rationes vetuerunt SS. Pontifices ne fideles secretas Societates quovis nomine nuncupatas ineant, jurejurando sese adstringentes ad arcana servanda. Nam foedera hujusmodi clanculum inita, mali suspicionem et periculum prae se ferunt, et jusjurandum temere adhibetur. Idcirco monemus sacerdotes omnes neminem posse absolutione sacramentali donari, nisi ab hujusmodi Societatibus prorsus

recedat. Hortamur autem, et in Domino obsecramus fideles omnes, ut occulta illa foedera omnino declinent, mente revolventes se Christi membra esse, et Ecclesiae quae mater nostra est mandatis teneri, eosque ut filios lucis debere ambulare, juxta sanctissima et divina illa documenta quae Christus Dominus tradidit.

56. Praesules omnes monemus ut securitati bonorum ecclesiasticorum sedulo prospiciant omni qua valent ratione, ideoque legum seu auctoritatis civilis praesidium quaerant, ubicumque haberi possit, salvo tamen libero episcoporum jure. Quod si nequeant illud obtinere saltem testamento juxta legis dispositiones scite facto, cujus duplicatum habeant, caveant ne bona sibi in usus ecclesiasticos commissa a suis finibus avertantur. Habeant etiam bonorum ecclesiasticorum inventarium, et instrumenta omnia et titulos rite disposita. Et si contigerit eos extra dioecesim versari litteras procurationis apud quemdam virum probatum relinquant, qui ea bona valeat usibus ecclesiasticis servare. Monemus insuper episcopos ne sinant sacerdotes penes se retinere suo nomine quae a fidelibus in publicos et ecclesiasticos usus donata sunt, eorumque fidei commissa.

57. Commendamus episcopis libros habere in quibus accurate recenseantur ordinationes, clericorum ex aliis dioecesibus in suas cooptationes, designationes pastorum, tituli ecclesiarum, aliaque omnia quae ad statum ecclesiasticum respiciunt.

58. Admonet Synodus clericos omnes in sortem Domini vocatos, ut semper memores sint nihil esse quod alios magis ad pietatem et Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita et exemplum qui se divino ministerio dedicarunt. Cum enim a rebus saeculi in altiorem

sublati locum conspiciantur, in eos tanquam in speculum reliqui oculos conjiciunt, ex iisque sumunt quod imitentur. Quapropter sic studeant vitam moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus, nihil nisi grave, moderatum ac religione plenum prae se ferant. Levia etiam delicta, quae in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem. Abstineant a luxu et pompa vestium, a mundanarum personarum societate, a comessationibus, potationibus, illicitisque lusibus et venationibus, ac demum quibuscumque omnibus clericali statu indignis, necnon saecularibus negotiis. Cum mulieribus nullam consuetudinem habeant, neque sibi famulas accipiant vel retineant, nisi talis aetatis et probatae virtutis, de quibus nulla possit haberi suspicio. Fiant igitur forma gregis ex animo; sint exemplum fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate; sint sobrii, prudentes, ornati, pudici, modesti; conversationem suam inter gentes habentes bonam, ut bene facientes obmutescere faciant imprudentium hominum ignorantiam, et obstruatur os loquentium iniqua. Sic autem pastores vigilent super gregem sibi commissum, non coacte, sed spontanee, secundum Deum; neque turpis lucri gratia, sed voluntarie; sic illum pascant et regant sedula in suis ecclesiis residentia, verbi divini praedicatione, puerorum et ignorantium instructione, sacramentorum administratione, pia sacrificii oblatione, paterna infirmorum et pauperum cura, omniumque bonorum exemplo, ut cum apparuerit Princeps pastorum, ab ipso percipiant immarcescibilem gloriae coronam.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS V.

59. Perpenso decreto S. Congregationis de bonis temporalibus Ecclesiae Patres animum maxime propensum ad mentem S. Sedis in omnibus sequendam ostenderunt, sed censuerunt speciales leges Statuum singulorum, locorumque adjuncta, gravia afferre incommoda decreti executioni; singulorum tamen episcoporum conscientiam onerandam esse, ut testamento, vel alio instrumento, consulant securitati bonorum ecclesiasticorum quae penes se sunt: quorum testamentorum duplicatum exemplar apud archiepiscopum deponant, archiepiscopus autem apud seniorem episcopum, intra tres menses a sua consecratione: quod si neglexerit episcopus aliquis, monebit eum officii archiepiscopus, eumque diu cessantem ad S. Congregationem deferet. Idcirco orant Patres ut S. Sedes dignetur decreti rigorem hac ratione mitigare.

60. Statutum est ne laicis personis unquam permittatur verba ad populum facere in ecclesiis, sine Ordinarii licentia, postquam consecratae, vel tantum benedictae fuerunt.

61. Cum lege divina vetitum sit homini separare quos Deus conjunxit, monemus episcopos ut in suis synodis sub poena excommunicationis *ipso facto*, prohibeant iis qui divortio civili sejuncti sunt, ne ad nova transeant vota, legitimo vinculo posthabito.

62. Censuerunt Patres haud expedire decretum Tridentinum de clandestino matrimonio ad alias paroecias dioeceseos Detroitensis, extra ipsam civitatem, adhuc extendere; nec ad alias dioeceses Americae Foederatae, praeter eas in quibus jam noscitur promulgatum: et orandam esse S. Sedem ut dispenset quoad ipsam civitatem Detroitensem.

63. Praesules omnes hujus provinciae in Domino monemus, ut invigilent executioni eorum quae a S. Tridentina synodo decreta sunt de pastorum residentia, curentque ne populus fidelis careat copia missae audiendae in diebus praesertim dominicis et festis; vel aegrotantes, subsidio sacramentorum: et in synodis suis poenas statuant in eos qui absque gravi causa vel licentia abfuerint.

64. Monemus episcopos ut invigilent ne sacerdotes, vel ecclesiis temere erigendis aut reparandis, vel alia ratione, aere alieno contrahendo, res ecclesiae onerent, aut fidem fallant cum religionis dedecore: ideo exigant rerum rationem saltem quotannis, nec sinant eos aes alienum absque licentia scripto data, ecclesiae nomine vel causa, contrahere.

65. Moneantur sacerdotes ne res suas rebus ecclesiae immisceant, cum famae suae discrimine, vel offensione fidelium, qui injuriam fieri ecclesiae facile existimant. Idcirco habeant librum quo res omnes ecclesiae recenseantur; et si ipsi pecuniam in ecclesiae usum contulerint, id fiat probante episcopo, et cum virorum fide dignorum notitia, et in libro referatur, ut episcopus visitationem habens possit singula inspicere, et jura omnium tueri.

66. Patres unanimi voce probarunt Rituale Romanum editum auctoritate conciliorum Provincialium secundi et quarti, curante Episcopo S. Ludovici, sed permiserunt ut appendix fieret amplior, precibus quibusdam vernacula lingua redditis, judicio Archiepiscopi,

prout in concilio quarto decretum est. Districte tamen praeceperunt sacerdotibus omnibus latinam formam precum nunquam omittere.

67. Confessionalia in ecclesiis erigenda, pro mulierum confessionibus excipiendis, decrevit concilium primum Baltimorense, quod districte servandum omnino est. Ecclesiae autem nomine, ad confessiones audiendas, sacristia non est intelligenda, nisi locus sit publicus et patens.

68. Juxta praescriptum et mentem Ritualis Romani, sedulus sit pastor animarum in visitandis infirmis et agonizantibus, etiam postquam ultima receperunt sacramenta ; et illos exhortetur, consoletur, adjuvet ; et elicito ab iis, si possint, novo confessionis et contritionis actu, nova identidem donet absolutione.

Sit pariter assiduus in praedicatione verbi divini, juxta modum quem concilium Tridentinum praescribit (Sess. V. cap. 2 de Ref.) scilicet, diebus saltem dominicis et festis solemnibus, plebes sibi commissas, pro sua et eorum capacitate, pascat salutaribus verbis ; docendo non vana vel intricata, sed quae scire omnibus necessarium est ad salutem ; non quae admirationem erga loquentem provocent, sed quae ipsorum audientium aedificationem, et pietatis incrementum promoveant, v. g. motiva et frequentem praxim actuum fidei, spei, charitatis et contritionis ; dispositiones requisitas ad sacramenta utiliter recipienda ; vitia quae declinare, et virtutes quas sectari oporteat ; det lac spirituale infantibus, adultis autem pietate solidum cibum ; in sermone, sicut in opere, fiat omnia omnibus, ut animos rite dirigat in via salutis, omnesque poenam aeternam evadere, et coelestem gloriam consequi valeant.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS VI.

69. Patres, ardentibus votis, plausu, consensuque unanimi, B. MARIAM VIRGINEM SINE LABE CONCEPTAM in Patronam Americae Foederatae Statuum elegerunt ; nulla tamen inducta obligatione audiendi missam et a servilibus operibus abstinendi in ipso festo Conceptionis B. Mariae : atque ideo Summo Pontifici humiliter supplicandum ut solemnitas, nisi festum in dominicam inciderit, transferatur in dominicam proxime sequentem, in qua missae, tam privatae quam solemnes, de festo illo translato celebrentur, vespertinumque officium de eodem recitetur. [1]

70. Censuerunt Patres orandum esse S. Sedem ut declarationem edat pro Statibus Americae Septentrionalis Foederatis, qua statuatur clericos in sacris, ordinatos titulo missionis, et dioecesibus hisce addictos, non posse absque Ordinarii sui licentia in scripto data, religiosum Ordinem ingredi, prout jam episcopis Vincennensi et Ludovicopolitano S. Congregatio rescripsit. [2]

71. Censuerunt Patres optandum esse ut, statim atque Ordinario uniuscujusque dioecesis utile visum

[1] Sanctitas Sua Pius PP. IX benigne in omnibus annuit juxta petita, die 7. Februarii 1847.

[2] In epistola Emi. Praefecti de Propaganda fide ad Archiepiscopum Baltimorensum die 23. Oct. 1852 scripta, inter cetera haec habentur : "Innotuit pariter aliquando evenire ut, absque licentia Episcopi, presbyteri missionibus addicti Ordines Regulares ingrediantur, unde gravissimum isthic oriri solet detrimentum ob sacerdotum penuriam. . . . . Non est praetereundum inter decreta Concilii sexti Baltimorensis peculiariter fuisse provisum quoad presbyteros qui regulare aliquod institutum ingredi velint, ut nimirum proprii Episcopi veniam assequi debeant : cumque decretum illud probatum cum reliquis fuerit, deligenter erit servandum."

fuerit, proclamationes quae banna vocari solent, habeantur et fiant ante celebrationem matrimoniorum, justa mentem conciliorum Lateranensis et Tridentini.

72. Statutum est stricte inhibendos esse pastores animarum ab administratione sacramentorum matrimonii et baptismi fidelibus ex aliis dioecesibus, qui ea a proprio pastore facile recipere possent.

DECRETA CONCILII PROVINCIALIS BALTIMORENSIS VII.

73. Perlectis litteris Encyclicis Summi Pontificis Pii IX, quibus significavit se vehementer optare ut episcopi totius catholici orbis per litteras ipsi referrent qua devotione clerus populusque fidelis erga Immaculatae Virginis Conceptionem sint animati; Patribus omnibus visum est respondere clerum populumque fidelem, in Foederatis Americae Statibus, magna flagare erga eamdem devotione.

74. Censuerunt pariter Patres Summo Pontifici significandum, gratum sibi fore ut veluti catholicae Ecclesiae doctrinam definiat, si id sapientissimo suo judicio opportunum existimet, Beatissimae Virginis Mariae conceptum Immaculatum omnino fuisse, atque ab omni prorsus originalis culpae labe immunem.

75. Statuerunt Patres ecclesias omnes, ceteraque bona ecclesiastica, quae vel dono, vel fidelium oblationibus acquisita, in charitatis vel religionis operibus sunt impendenda, ad Ordinarium pertinere; nisi appareat, scriptoque constet, illa Ordini alicui regulari, vel sacerdotum Congregationi, in ipsorum usum tradita fuisse. (Vid. num. 7, et alios ibi citatos.)

76. Statuunt Patres nullum harum Provinciarum sacerdotem, ad aliam dioecesim transire volentem, a proprio episcopo dimittendum, nisi certo constet eum ab alio episcopo esse recipiendum. Si qui autem in posterum aliter dimissi fuerint, non recipiantur.

77. Stricte prohibemus ne sacerdotes matrimoniis eorum qui jam ab acatholico ministro vel conjuncti sunt, vel conjungi volunt, interesse praesumant.

DECRETA CONCILII PLENARII BALTIMORENSIS.

78. Patres hujus concilii plenarii, ex omnibus Statibus Foederatis Americae Septentrionalis congregati, praeside Archiepiscopo Baltimorensi tanquam Apostolicae Sedis Delegato, summum quo Sedem Apostolicam Romanam prosequuntur obsequium profitentur: agnoscunt quippe, juxta definitionem in concilio Florentino promulgatam, Romanum Pontificem successorem esse beati Petri principis Apostolorum, et verum Christi vicarium, totiusque Ecclesiae caput, et omnium Christianorum patrem et doctorem existere, et ipsi, in beato Petro, pascendi, regendi et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse. Beatissimum igitur Pontificem Pium IX, caput totius episcopatus agnoscunt divino jure constitutum, ejusque esse fratres in fide confirmare, cum unus sit omnium pastor.

Doctrinam insuper, quam ab Apostolis traditam in Ecclesia Romana constat semper esse servatam per episcoporum successionem, profitentur integram, prout in conciliorum oecumenicorum, praesertim Tridentini decretis, et in Summorum Pontificum constitutionibus explicata est.

79. Quae in septem conciliis Baltimorensibus decreta sunt, ad omnes dioeceses Foederatorum Statuum, et regionum omnium generali Gubernio subditarum, extendi statuimus, eaque ibi vim obtinere.

80. Rituale Romanum, jam adoptatum a concilio primo Baltimorensi, accurate servandum in sacris muneribus peragendis ubique in dioecesibus Statuum Foederatorum decernimus, vetantes districte ne consuetudines ritusve a romanis alieni introducantur. Ritus ecclesiasticos nolumus adhiberi in sepultura fidelium, quandocumque eorum corpora sepeliuntur in coemeteriis sectarum ; vel etiam in coemeteriis profanis, quando adsunt coemeteria catholica.

81. Manuale caeremoniarum et librum caeremonialem, jussu concilii Baltimorensis primi praeparata, et Gregorio PP. XVI, fel. mem. probata, quae emendatiori stylo iterum in lucem edita sunt, praemissa etiam rituum explicatione, ubique per omnes Foederatos Status adhibenda statuimus.

82. Monitos volumus praesules omnes qui aliqua ex causa e suis dioecesibus ad tempus recedunt, "legitimae absentiae causas, (juxta Tridentini concilii decretum, Sess. XXIII, cap. 1, de Ref.) a Beatissimo Romano Pontifice, aut a metropolitano, vel, eo absente, suffraganeo episcopo antiquiori residente, qui idem metropolitani absentiam probare debebit, in scriptis esse approbandas. Quoniam autem qui aliquantisper tantum absunt, ex veterum canonum sententia, non videntur abesse, quia statim reversuri sunt ; illud absentiae spatium singulis annis, sive continuum, sive interruptum, nullo pacto debere duos aut ad summum tres menses excedere." Quae Tridentini Patres de absentia propter munus publicum addiderunt, recitanda haud

duximus, cum hisce in regionibus nullum hujusmodi munus sit episcopatibus adjunctum.

83. Hortandos episcopos Patres censuerunt, ut ubi fieri poterit, in suis dioecesibus aliquos sacerdotes aetate, scientia, vitae integritate, et rerum agendarum peritia conspicuos seligant, quos Consultores constituant, et quorum sententias in administratione dioeceseos, cum opus fuerit, exquirant. Laudandam etiam censuerunt consuetudinem alicubi vigentem Consultores singulis saltem mensibus, die determinato, convocandi, ut quae ad dioecesim pertinent discutiantur.

84. Visum est Patribus valde expedire, ut in unaquaque dioecesi Cancellariam statuat Ordinarius, pro faciliore rerum ecclesiasticarum administratione, et ad stabilem in iis negotiis agendi normam consequandam.

85. Consulendum episcopis, ut in suis quisque dioecesibus unum aut plures sacerdotes scientia theologiae insignes designent, qui examini subjiciant libros precum, aut aliter ad religionem pertinentes, priusquam ab Ordinario aut Vicario ejus generali approbatione fidelibus commendentur. Optandum etiam ut praxis aliorum quam Ordinarii loci ubi hujusmodi libri publici juris fiunt, approbationem petendi in desuetudinem abeat.

86. Ne sacerdotes vagi et ignoti nimis facile admittantur ad sacra munera obeunda cum animarum periculo, nolumus sacerdotes ex Europa advenientes in clerum nostrum cooptari, nisi litteris suorum episcoporum prius missis consensum episcopi in cujus dioecesim transire desiderant, obtinuerint.

87. Valde expedit districtus ecclesiasticos intra certos limites designare ; necnon regulas de sacerdotum

jurisdictione privilegiisque, Ordinarios, quamprimum fieri potest, sancire. Hos tamen districtus, secundum rerum adjuncta episcopi mutare possunt, et eorum est definire quarum ecclesiarum sacerdotibus haec munera pro tempore adnecti debeant.

88. Statuunt Patres in omnibus harum Provinciarum dioecesibus, post festa paschalia anni proxime venturi 1853, banna matrimoniorum publicanda esse. Ordinarios vero hortantur ut ne hac in re, nisi gravissimis de causis, dispensent.

89. Moneant episcopi sacerdotes curam animarum exercentes, ut institutioni juventutis in doctrina christiana per se operam dent, nec putent ipsis licere quae sui muneris sunt negligere, rejecto omnino in alios onere juvenes, aliosque rudes, fidei morumque principia edocendi.

90. Hortamur episcopos, et attentis gravissimis malis quae ex juventute haud rite instituta sequi solent, per viscera misericordiae Dei obsecramus, ut scholas unicuique ecclesiae in eorum dioecesibus annexas, instituendas curent; et si opus fuerit, et rerum adjuncta sinant, provideant ut ex redditibus ecclesiae cui schola annexa sit, idonei magistri in ea habeantur.

91. Consulendum episcopis, qui propria seminaria non habent, ut collatis consiliis cum aliis episcopis ejusdem provinciae, unum saltem seminarium in unaquaque provincia constituant.

92. Patres censuerunt omnino expedire, ut juxta mentem concilii Tridentini (Sess. XXII, cap. 9, de Ref.) Ordinarius, aut per se, aut per sacerdotem, cui hac in parte vices suas committat, ab administratoribus rerum ecclesiae temporalium, sive laicis, sive clericis, rationem eorum administrationis singulis annis exigat.

93. Quoniam quae Deo sunt donata in cultum divinum et opera charitatis, in Ecclesiae transeunt potestatem, cujus est invigilare ut donatorum pia voluntas fideliter impleatur, ideoque sacris canonibus a laicorum usurpatione saepius vindicata sunt; districte vetamus ne laici sese ingerant iis administrandis absque episcoporum libero consensu. Quod si eorum injussu eas usurpent, et ad suos usus divertant, vel alia quacumque ratione donatorum voluntatem frustrentur et fraudent, vel quae fidei et curae episcoporum commissa sunt, ex eorum manibus eripere, etiam legis praesidio, conentur, eos poenis a Tridentinis Patribus irrogatis rerum Ecclesiae usurpatoribus (Sess. XXII, cap. 11, de Ref.) ipso facto subjacere decernimus, et delaramus.

94. Monemus sacerdotes qui ecclesias administrant, quarum titulus episcopis traditus est, ne aedituos in iis absque episcoporum auctoritate constituant, vel eligi a fidelibus permittant, ne liberae earum administrationi impedimentum aliquod nascatur.

95. Statuunt Patres ritus sacros pro benedictione SS. Sacramenti, in Caeremoniali et Manuali jam praescriptos, ab omnibus in hisce Foederatis Provinciis stricte esse observandos.

96. Cum sapientissimo consilio per leges ac statuta harum Rerumpublicarum cautum sit, ne potestas secularis ullum usurpet jus sese in rebus sacris immiscendi, meminerint episcopi, quo maxime possunt studio apud Auctoritatem civilem laborandum, prudenter tamen prout Dominus suggesserit, ne unquam catholici, qui vel militiae vel classi adscripti sunt, cultui acatholicorum contra suam conscientiam adesse cogantur.

97. Hortantur Patres ut ubique per hasce Provincias pia ad propagandam fidem Societas extendatur ac

promoveatur, quae in Galliis cum tanto religionis profectu existit.

98. Commendamus fidelibus ut societatem ineant, preces fundendi causa, ad acatholicorum omnium qui nobiscum versantur patriae necessitudine conjuncti conversionem, ut erroribus omnibus rejectis, uno ore glorificent Deum, in fidei unitatem concurrentes. Poro supplicandum Summo Pontifici duximus, ut indulgentiarum concessione foveat hoc pium studium, eas omnibus tribuens qui eum in finem preces fundunt. [1]

99. Quoniam gravissimae rationes a Patribus concilii primi Baltimorensis Provincialis alatae, dum a SSmo. Patre peterent ut pro baptizandis adultis ea in hisce Provinciis uti liceret forma quae in Rituali Romano pro baptismate parvulorum invenitur, adhuc vigent, immo in dies graviores evasurae videntur; statuunt Patres S. Sedi supplicandum esse, ut privilegium tunc ad viginti annos juxta Patrum preces concessum, nunc perpetuum fiat, vel saltem ad viginti annos iterum concedatur. [2]

100. Decretum (77) concilii Baltimorensis Provincialis VII intelligendum declaramus de iis qui temere conjunguntur coram praecone acatholico, contra leges ecclesiasticas quae vetant communionem in divinis cum haereticis, et usurpati muneris sacri agnitionem. Nolumus sacerdotes suam operam praestare iis quos noverint ministellum adituros, foederis matrimonialis iterandi causa, vel qui foedere sic inito, absque poenitentiae indiciis benedictionem sacerdotalem petunt.

---

[1] SSmus. Dnus. Noster Pius PP. IX petitioni superius expositae benigne annuit, atque indulgentias nonnullas in perpetuum concessit, die 5 Septembris 1852.

[2] Facultas adultos eadem ac parvulos forma baptizandi, ad quinque annos a die 26 Septembris 1852 prorogata est, ita ut interim episcopi paulatim ad observantiam ritus descripti pro adultorum baptismate in Rituali Romano accedere satagant.

II.

DE HOMINUM CADAVERIBUS COMBURENDIS.

Feria IV, die 19 Maii 1886.

Non pauci Sacrorum Antistites cordatique Christifideles animadvertentes, ab hominibus vel dubiae fidei, vel massonicae sectae addictis magno nisu hodie contendi, ut ethnicorum usus de hominum cadaveribus comburendis instauretur, atque in hunc finem speciales etiam societates ab iisdem institui: veriti, ne eorum artibus et cavillationibus fidelium mentes capiantur, et sensim in eis imminuatur existimatio et reverentia erga christianam constantem et solemnibus ritibus ab Ecclesia consecratam consuetudinem fidelium corpora humandi: ut aliqua certa norma iisdem fidelibus praesto sit, qua sibi a memoratis insidiis caveant; a Suprema S. Rom. et Univ. Inquisitionis Congregatione declarari postularunt:

1.º An licitum sit nomen dare societatibus, quibus propositum est promovere usum comburendi hominum cadavera?

2.º An licitum sit mandare, ut sua aliorumve cadavera comburantur?

Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Cardinales in rebus fidei Generales Inquisitores supra scriptis dubiis serio ac mature perpensis, praehabitoque DD. Consultorum Voto respondendum censuerunt:

Ad 1.m Negative, et si agatur de societatibus massonicae sectae filialibus, incurri poenas contra hanc latas.

Ad 2.m Negative.

Factaque de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII relatione, Sanctitas Sua resolutiones Eminentissimorum Patrum adprobavit et confirmavit, et cum locorum Ordinariis communicandas mandavit, ut opportune instruendos curent Christifideles circa detestabilem abusum humana corpora cremandi, utque ab eo gregem sibi concreditum totis viribus deterreant.

Ios. Mancini, S. Rom. et Univ. Inquis. Notarius.

III.

DE RECURSU AD CIVILE TRIBUNAL.

"A"

ILLME AC RME DOMINE:

In constitutione Pii IX s. m. quae incipit *Apostolicae Sedis moderationi* IV id. Oct. 1869 cautum est, "excommunicationem Romano Pontifici reservatam speciali modo incurrere—*Cogentes sive directe sive indirecte judices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones: item edentes leges vel decreta contra libertatem et jura Ecclesiae.*"

Cum de vero sensu et intelligentia hujus capitis saepe dubitatum fuerit, haec Suprema Congregatio S. Romanae et Universalis Inquisitionis non semel declaravit — caput *Cogentes* non afficere nisi legislatores et alias auctoritates cogentes sive directe sive indirecte judices laicos ad trahendum ad suum tribunal personas ecclesiasticas praeter canonicas dispositiones.—Hanc vero declarationem Sanctissimus D. N. Leo Papa XIII probavit et confirmavit; ideoque S. haec Congregatio illam cum omnibus locorum Ordinariis pro norma communicandam esse censuit.

Ceterum in iis locis in quibus fori privilegio per Summos Pontifices derogatum non fuit, si in eis non datur jura sua persequi nisi apud judices laicos, tenentur singuli prius a proprio ipsorum Ordinario veniam petere ut clericos in forum laicorum convenire possint: eamque Ordinarii nunquam denegabunt tum maxime, cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. Episcopos autem in id forum con-

venire absque venia Sedis Apostolicae non licet. Et si quis ausus fuerit trahere ad judicem seu judices laicos vel clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia S. Sedis, in potestate eorumdem Ordinariorum erit in eum, prasertim si fuerit clericus, animadvertere poenis et censuris ferendae sententiae uti violatorem privilegii fori, si id expedire in Domino judicaverint.

Interim fausta multa ac felicia tibi precor a Domino.

Datum Romae die 23. Januarii an. 1886.

Addictissimus in Domino,

R. Card. Monaco.

"B"

DECLARATIONES

S. CONGREGATIONE DE PROPAGANDA FIDE.

Declarat S. Congregatio de Propaganda Fide nunquam sese fore admissuram recursum vel appellationem Sacerdotum, qui ad judices laicos trahere ausi fuerint vel Clericum sine venia Ordinarii, vel Episcopum sine venia Apostol. Sedis, sive in causa ecclesiastica, sive non, nisi prius recursum ad civile tribunal interpositum deseruerint. Episcopi vero juxta declarationem capitis *Cogentes* a Suprema Congregatione Inquisitionis die 23. Januarii 1886, editam, possunt in praedictum Clericum animadvertere poenis, et censuris ferendae sententiae, maxime suspensione a divinis, servatis tamen servandis, et pro gravitate causae, si id expedire in Domino judicaverint. Quod si venia conveniendi Clericum in forum laicorum ab Ordinariis petatur: ipsi nunquam eam denegabunt, tum maxime cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint. "Instructio Joannis Card. Simeoni ad Jacob. Card. Gibbons,—d. d. 11. August, 1886.

IV.

RESOLUTIONES S. O.

SUPER SEPARATIONEM CONJUGUM SIVE CIRCA VINCULUM SIVE CIRCA HABITATIONEM TANTUM.

Has resolutiones Eminentissimus Cardinal Simeoni remisit Cardinali Jacobo Gibbons, mandans ut eas communicaret Archiepiscopis et Episcopis Statuum Foederatorum.

SANCTAE ROMANAE ET UNIVERSALIS INQUISITIONIS

EPISTOLA

AD OMNES IN GALLICA DITIONE ORDINARIOS.

Post nuper restitutas penes Gallos an. 1884 divortii leges plura a nonnullis Episcopis Galliarum dubia huic s. r. et u. Inquisitioni proposita sunt, utrum nempe fas esset judicibus laicis in causis de separatione conjugum sive circa vinculum sive circa habitationem tantum jus dicere; utrum advocatis et procuratoribus hujusmodi causas agere penes judices laicos; utrum his ad quos de jure pertinet defensores officiosos, quos vocant, deputare, utrum denique syndicis (vulgo maires) divortium pronunciare.

Eminentissimi PP. una mecum Inquisitores generales, re mature perpensa, in feria V. loco IV. die 25. Junii 1885 ita decernendum esse censuerunt;

" Attentis gravissimis rerum, temporum ac locorum adjunctis tolerari posse, ut qui magistratus obtinent et advocati causas matrimoniales in Gallia agant, quin

officio cedere teneantur, dummodo catholicam doctrinam de matrimonio deque causis matrimonialibus ad solos judices ecclesiasticos pertinentibus palam profiteantur, et dummodo ita animo comparati sint tum circa valorem et nullitatem conjugii tum circa separationem corporum, de quibus causis judicare coguntur, ut nunquam proferant sententiam neque ad proferendam defendant vel ad eam provocent vel excitent divino aut ecclesiastico juri repugnantem, et in casibus dubiis vel difficilioribus suum quisque Ordinarium adeat, ejus judicio se dirigat, et quatenus opus sit per ejus medium ad apostolicam Poenitentiariam recurrat."

Hoc decretum Sanctissimus Pater ratum habuit: ideoque omnibus in Gallia Archiepiscopis et Episcopis notum fit pro eorum norma per has litteras ceteroquin non evulgandas.

R. Card. Monaco.

DECRETUM

S. ROMANAE ET UNIVERSALIS INQUISITIONIS.

A nonnullis Galliarum Episcopis sequentia dubia S. R. et Univ. Inquisitioni proposita sunt: "In Epistola S. R. et U. I. 25 Junii 1885 ad omnes in Gallica Ditione Ordinarios circa civilis divortii legem ita decernitur: *Attentis gravissimis rerum, temporum ac locorum adjunctis, tolerari posse ut qui magistratus obtinent et advocati causas matrimoniales in Gallia agant quin officio cedere teneantur,*" conditiones adjecit, quarum secunda haec est: *Dummodo ita animo comparati sint tum circa valorem et nullitatem conjugii, tum circa separationem corporum, de quibus causis judicare coguntur, ut numquam proferant sententiam neque ad proferendam defendant vel ad eam provocent vel excitent divino aut ecclesiastico juri repugnantem.*" Quaeritur:

I. "An recta sit interpretatio per Gallias diffusa ac etiam typis data, juxta quam satisfacit conditioni praecitatae judex qui licet matrimonium aliquod validum sit coram Ecclesia, ab illo matrimonio vero et constanti omnino abstrahit, et applicans legem civilem pronuntiat locum esse divortio, modo solos effectus civiles solumque contractum civilem abrumpere mente intendat, eaque sola respiciant termini prolatae sententiae? Aliis terminis, an sententia sic lata dici possit divino aut ecclesiastico juri non repugnans?

II. "Postquam judex pronuntiavit locum esse divortio, an possit Syndicus (gallice, le maire) et ipsi solos effectus civiles solumque civilem contractum intendens, ut supra exponitur, divortium pronuntiare, quamvis matrimonium validum sit coram Ecclesia?

III. "Pronuntiato divortio, an possit idem Syndicus conjugem ad alias nuptias transire attentantem civiliter cum alio jungere, quamvis matrimonium prius validum sit coram Ecclesia vivatque altera pars?"

Feria V, loco IV, die 27 Maii 1886.

In Congregatione Generali S. Romanae et Universalis Inquisitionis habita coram Eminentissimis ac Reverendissimis DD. S. R. E. Cardinalibus Generalibus Inquisitoribus propositis suprascriptis dubiis, ac praehabito Voto DD. Consultorum, iidem Eminentissimi ac Reverendissimi DD. rescribi mandarunt.—Ad primum, secundum et tertium dubium: Negative.

Eadem feria ac die facta de his Sanctissimo Dno. Nostro Leoni Papae XIII relatione, Sanctitas Sua resolutiones Eminentissimorum PP. adprobavit et confirmavit.

Ios. Mancini, S. Rom. et Univ. Inquis. Notarius.

V.

DE DOMICILIO AD MATRIMONIUM CONTRAHENDUM.

ROMA, Li 21 Giugno, 1886.

EME. AC REVME. DNE DNE.

Supplices preces Patres Concilii Tertii Plenarii Baltimorensis Summo Pontifici exhibuerunt, ut decernere dignaretur "eos, qui e sua dioecesi in aliam transeunt modo in hac, spatio unius mensis commorati sint, eo ipso, nulla facta inquisitione de animo manendi per majorem anni partem, censendos esse acquisivisse quasi-domicilium ad matrimonium contrahendum."

Eminentissimi Inquisitores Generales, die 6. Maii, 1886 re mature perpensa, sequens ediderunt decretum:

"Concilio Baltimorensi postulante, supplicandum Ssmo, ut decernere dignetur in Statibus Americae Confederatis, se transferentes e loco, ubi viget Caput —TAMETSI—in alium locum, dummodo ibi continuo commorati fuerint per spatium saltem unius integri mensis, et status sui libertatem, uti juris est, comprobaverint, censendos esse ibidem habere quasi-domicilium in ordine ad matrimonium, quin inquisitio facienda sit de animo ibi permanendi per majorem anni partem."

"In audientia vero diei 12 Maii 1886, referente R. P. D. Josepho D'Annibale S. Officii Adsessore, Ssmus. Dnus. Leo PP. XIII praedictum EE. PP. Decretum

suprema sua auctoritate ratum habere, et confirmare dignatus est; contrariis quibuscumque non obstantibus."

Jamvero E. T. rogo ut hujusmodi Decretum omnibus Archiepiscopis et Episcopis Statuum Foederatorum communicare cures.

Interim manus Eminentiae Tuae humillime deosculor.

Eminentiae Tuae,

Humillimus Addictissimus Servus Verus,

Joannes Card. Simeoni, Praefectus.

D. Archiep. Tyren, Secret.

VI.

RESPONSUM S. OFFICII DE COPULA INCESTUOSA.

Infandum incestus flagitium peculiari semper odio sancta Dei Ecclesia prosequuta est, et summi romani Pontifices statuerunt, ut qui eo sese temerare non erubuissent, si ad apostolicam Sedem confugerent petendae causa dispensationis super impedimentis matrimonium dirimentibus, eorum preces, nisi in eis de admisso scelere mentio facta esset, obreptionis et subreptionis vitio infectae haberentur atque ideo dispensatio esset invalida; idque ea sanctissima de causa cautum fuit, ut ab hoc gravissimo crimine christifideles arcerentur.

Hanc s. Sedis mentem testantur tum alia documenta, tum decretum, quod novissime supremum sanctae romanae et universalis Inquisitionis consilium, ipso adprobante romano Pontifice, feria IV die 1 Augusti 1866 tulit, quod est hujusmodi "subreptitias esse et nullibi ac nullo modo valere dispensationes, quae sive directe ab apostolica Sede, sive ex pontificia delegatione super quibuscumque gradibus prohibitis consanguinitatis, affinitatis, cognationis spiritualis nec non et publicae honestatis conceduntur, si sponsi ante earundem dispensationum executionem, sive ante sive post earum impetrationem incestus reatum patraverint; et vel interrogati, vel etiam non interrogati, malitiose vel etiam ignoranter reticuerint copulam incestuosam inter

eos initam sive publice ea nota sit sive etiam occulta, vel reticuerint consilium et intentionem qua eandem copulam inierunt, ut dispensationem facilius assequerentur." S. Poenitentiaria vestigiis insistens supremae Inquisitionis id ipsum die 20 Julii 1879 statuit.

Verum cum plurimi sacrorum antistites sive seorsum singuli, sive conjunctim s. Sedi retulerint, maxima ea de causa oriri incommoda cum ad matrimonialium dispensationum executionem proceditur, et hisce praesertim miseris temporibus in fidelium perniciem non raro vergere quod in eorum salutem sapienter inductum fuerat, Sanctissimus D. N. D. Leo divina providentia Papa XIII eorum postulationibus permotus, re diu ac mature perpensa, et suffragio adhaerens Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium in universa christiana republica una mecum inquisitorum generalium, hasce litteras omnibus locorum ordinariis dandas jussit, quibus eis notum fieret, decretum superius relatum s. romanae et universalis Inquisitionis et s. Poenitentiariae, et quidquid in eundem sensum alias declaratum, statutum aut stylo Curiae inductum fuerit a se revocari, abrogari nulliusque roboris in posterum fore decerni; simulque statui et declarari, dispensationes matrimoniales posthac concedendas, etiamsi copula incestuosa vel consilium et intentio per eam facilius dispensationem impetrandi reticita fuerint, validas futuras: contrariis quibuscumque etiam speciali mentione dignis minime obstantibus.

Dum tamen ob gravissima rationum momenta a pristino rigore hac super re Sanctissimus Pater benigne recedendum ducit, mens Ipsius est, ut nihil de horrore, quod incestus crimen ingerere debet, ex fidelium mentibus detrahatur; imo vero summo studio excitandos

vult animarum curatores, aliosque quibus fovendae inter christifideles morum honestatis cura demandata est, ut prudenter quidem, prout rei natura postulat, efficaciter tamen elaborent huic facinori insectando et fidelibus ab eodem, propositis poenis quibus obnoxii fiunt, deterrendis.

Datum Romae ex cancellaria S. O. die 25 Junii 1885.

Addictissimus in Domino

R. Card. Monaco.

VII.

DISPENSATIO SUPER ABSTINENTIA CARNIUM DIEBUS SABBATI.

BEATISSIME PATER:

Jacobus Gibbons, Archiep. Baltimorensis, nomine suo necnon nomine Archiepiscoporum, Episcoporum et Vicariorum Apostolicorum Foederatorum Americae Sept. Statuum quam humillime exponit ac petit:

Disciplina constans ac immemorialis ab eo tempore, quo primo fideles in his provinciis habitabant, est commedere carnes omnibus Sabbatis in anno, quae non sunt dies jejunii. Nec sine gravissimis rationibus haec disciplina est; nam praeter labores gravissimos, quos plurimi quotidie suscipere debent, in paucis locis maritimis tantum pisces sibi comparare possunt; in majori locorum numero vel omnino desunt vel propter tempus ad transvectionem requisitum et expensas tum mali quum magno pretio sunt; imo in omni loco nostrae regionis carnes multo minori pretio comparare possumus quam pisces, et etiam ova et lacticinia. Fideles abstinentiam feria VI. strictissime observant, sed vix spes adest introducendi abstinentiam Sabbato in anno. Episcopi his rationibus coacti hucusque vel conciliariter vel singuli pro dioecesi debitam dispensationem a S. Sede Apostolica in decennium obtinebant. Periculum tamen adest quod incuria vel oblivione alicujus Episcopi debita non obtineatur dispensatio; eodem tempore rationes pro hac dispensatione in omnibus his provinciis constantes et communes sunt.

His de causis infrascriptus Orator a Sanctitate Tua humillime petit ut Christifidelibus in Foederatis Americae Septentrionalis Provinciis dispensationem concedere dignetur, ut possint Sabbatis in anno quae non sunt dies Jejunii carnes comedere.

Jacobus Gibbons, Archiep. Baltimor.

RESCRIPTUM.

Feria IV., die 20 Januarii, 1886.

Ssmus. D. N. Leo divina providentia Papa XIII. in audientia R. P. D. Adsessori S. O. impertita, audita relatione suprascripti supplicis libelli, una cum Emorum. ac Rmorum. DD. Card. Inquisit. Generalium suffragiis, benigne annuit pro gratia, qua R. P. D. Archiepiscopus Baltimoren. necnon ceteri R. P. D. Archiepiscopi et Episcopi Statuum Foederatorum in America ad decennium dispensare valeant suos fideles super abstinentia carnium diebus Sabbati infra annum jejunio non consecratis juxta modum et formam necnon quoad loca et quoad modum publicationis in respectivis locis singularum diocesium prout in Domino magis expedire judicaverint. Ipsi autem Archiepiscopi et Episcopi dispensationem non concedant unica vice ad totum decennium, sed singulis annis ejusdem decennii ad annum de expressa auctoritate S. Sedis Apostolicae. Insuper hortentur Christifideles ut hanc Indulgentiam compensare studeant aliis piis operibus, atque eleemosynis in pauperum levamen erogandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

R. P. D. Archiepiscopus Baltimorensis communicet hoc rescriptum ceteris Archiepiscopis et Episcopis Statuum Foederatorum in America.

Pro D. I. Pelami, S. R. et U. Inq. Not.
Gustavus Ferexiani, Substit.

INDEX RERUM.

A

B

N

O

P

Q

R

S

T

V

W

Z